

Sygn. akt X Ka 221/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Zakrzewska

SO Mariusz Jackowski - spr.

SO Piotr Schab

Protokolant: sekr. sąd. Elżbieta Łopacińska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Herter-Dziurzyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 roku

sprawy **A. Z.**

oskarżonej o czyn z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 13 listopada 2013 roku, sygn. akt II K

1456/11

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy , uznając apelację za oczywiście bezzasadną
2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 / sto dwadzieścia / złotych
opłaty oraz pozostałe koszty sądowe postępowania odwoławczego .

X Ka 221/14

UZASADNIENIE

A. Z. została oskarżona o to, że - w dniu 1.06.2011 r. w K. na ul. (...), woj. (...) naruszyła nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art.25 pkt.1 Prawa o Ruchu Drogowym w ten sposób , że kierując samochodem marki (...) numer rejestracyjny (...) nie zastosowała się do znaku drogowego pionowego B-20 i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki (...) numer rejestracyjny (...) R. B. , czym doprowadziła do zderzenia się pojazdów, w wyniku czego R. B. doznał obrażeń w postaci otarcia skóry, obrzęku i bolesności obojczyka lewego i złamania 1/2 trzonu obojczyka lewego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art.157 § 1 kk, tj. o czyn z art.177 § 1 kk .

Sąd Rejonowy w Piasecznie wyrokiem z dnia 13.11.2013 r. uznał oskarżoną za winną zarzucanego jej czynu i na mocy powołanego przepisu wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na

okres próby lat 3 , na podstawie art.46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2000 złotych .

Apelację od w/w wyroku , zaskarżając go w całości złożył obrońca oskarżonej / k-243 i n. / .Apelacja zarzuca wyrokowi - obrazę art.201 kpk, art.170 § 2 i 5 kpk - zdaniem skarżącego wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego J. J. jest niepełna , art.4, 7 , 410 oraz 424 §1 pkt.1 kpk w zakresie dowodu z zeznań świadków S. B. A. K. , nadto naruszenie art.49a kpk w odniesieniu do orzeczenia w przedmiocie naprawienia szkody.

Podnosząc te zarzuty apelacja wnosi o zmianę wyroku - uniewinnienie oskarżonej lub o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Apelacja zawiera także wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii z zakresu ruchu drogowego - oddalony przez Sąd Okręgowy na rozprawie odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja wywiedziona w sprawie przez obrońcę oskarżonej jest w stopniu oczywistym bezzasadna . Jej zarzuty i wnioski stanowią bowiem w istocie jedynie nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku i oceną dowodów Sądu Rejonowego - która nie wykracza poza ramy art.7 kpk .

Niezasadne są tak zarzuty środka odwoławczego w postaci rzekomego niewyczerpania przez Sąd Rejonowy inicjatywy dowodowej, jak i w zakresie rzekomej obrazy przepisów postępowania związanej z oceną dowodów w sprawie . Za niezasadny Sąd Okręgowy uznaje też zarzut związany z orzecznym przez Sąd Rejonowy środkiem karnym obowiązku naprawienia szkody.

Przechodząc do uwag szczegółowych , należy zważyć, iż Sąd Rejonowy wyczerpał w postępowaniu inicjatywę dowodową . Weryfikował wyjaśnienia oskarżonej i zeznania pokrzywdzonego innymi, wskazanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodami. W odniesieniu do zarzutu apelacji rzekomego niewyczerpania przez Sąd Rejonowy inicjatywy dowodowej, w szczególności niepowołania w sprawie kolejnej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego , to zarzut ten jest oczywiście bezzasadny . W tym kontekście należy podkreślić, iż powoływanie biegłego w postępowaniu karnym nie następuje każdorazowo, a więc zgodnie z art.193 § 1 kpk konieczność taka zachodzi jedynie, gdy w sprawie należy wyjaśnić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Nie w każdym więc przypadku występkę drogowego , w szczególności tego określonego w art.177 § 1 kk zachodzi konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego - nie dotyczy to sytuacji drogowych nieskomplikowanych , mogących być wyjaśnionymi innymi dowodami np. zeznaniami świadków . Właśnie z taką, nieskomplikowaną sytuacją drogową mamy do czynienia w niniejszej sprawie . Istota bowiem będącego przedmiotem postępowania zachowania oskarżonej sprowadza się do sytuacji typowej, niezachowania -poprzez niezastosowanie się do znaku drogowego - zasady pierwszeństwa przejazdu . Ta ostatnia zaś okoliczność jest - tak jak to swobodnie ocenia Sąd Rejonowy - wykazana zeznaniami bezpośrednich świadków wypadku drogowego S. B. i A. K. . Od razu należy dodać, w związku z kolejnym zarzutem apelacji, iż brak jest podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań powyższych , bezpośrednich świadków przedmiotowego zdarzenia drogowego . Skarżący poza ogólnikami, nie popartymi żadną rzeczową argumentacją twierdzeniami o rzekomych niejasnościach , sprzecznościach w zeznaniach świadków S. B. i A. K. nie przedstawia w istocie jakichkolwiek przesłanek mogących podważyć wiarygodność zeznań tych świadków . W konsekwencji uznać należy, iż skarżący przecenia znaczenie opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego w niniejszej sprawie . Okoliczność, iż Sąd Rejonowy powołał biegłego z zakresu ruchu drogowego świadczy zaś dodatkowo o rzetelności tego Sądu . Niezależnie od tych konstatacji, analiza akt sprawy nie wskazuje, aby potwierdzone zostały zarzuty apelacji w zakresie opinii sporządzonej przez biegłego J. J. . W opinii swej biegły z zakresu ruchu drogowego - wbrew zarzutom apelacji - uwzględnił wszelkie dowody, okoliczności sprawy, w tym relacje uczestników wypadku / k-156 i n. / . Opinia biegłego zawiera tak sprawozdanie, jak i oparte o nie rzeczowe, logiczne i przekonujące wnioski.

Brak jest przy tym podstaw, aby podważyć przyjętą przez biegłego metodologię badań . Skarżący w istocie poza nieuprawnioną polemiką nie wykazuje żadnych argumentów takiego rodzaju , które mogłyby podważyć powyższe

konstatacje . Opinii biegłego nie może podważać z natury rzeczy okoliczność, iż obrońca polemicznie domaga się wydania kolejnej opinii, z zastosowaniem innej metodologii. Należy tu dodać, iż biegły J. J. opiniował nie tylko pisemnie, ale i ustnie, na rozprawie odpowiadając na wszelkie pytania, wątpliwości obrony / k-214 in./.

Brak jest także podstaw, aby kwestionować rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody. Obrońca nie uwzględnił w tym zakresie, iż od dnia 8.06.2010 r. obowiązek naprawienia szkody w oparciu o art.46 § 1 kk może być orzeczony nie tylko na wniosek pokrzywdzonego / lub innej osoby uprawnionej /, ale i z urzędu / nowelizacja kodeksu karnego z 5.11.2009 r., Dz. U. poz.1589 /. Sąd Okręgowy nie podziela też zastrzeżeń prokuratora co do możliwości orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w postępowaniu w sprawie o wypadek drogowy . W tym miejscu należy przypomnieć, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2000 r. I KZP 5/00 OSNKW 2000/7-8/55 korzystanie przez sprawcę przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów nie wyłącza ani nakazu orzeczenia obowiązku naprawienia szkody / art.46 § 1 kk /, ani możliwości orzeczenia zamiast tego obowiązku nawiązki określonej w art.46 § 2 kk . Powyższy pogląd -oczywiście z tą poprawką , iż od dnia 8.06.2010 r. możliwe jest orzeczenie środka karnego obowiązku naprawienia szkody z urzędu - nie stracił na aktualności / por. Maria Szewczyk -Kodeks karny. Część ogólna . Komentarz . Lex. Tom I. Komentarz do art.1-116 kodeksu karnego, 4 wydanie, str.718, Warszawa 2012 /.

Brak jest też podstaw do kwestionowania zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie , w szczególności co do wymiaru kary . Kara została orzeczona wobec oskarżonej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia , z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary . Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy uwzględnił ustawowe dyrektywy i wskaźniki, okoliczności dotyczące tak czynu , jak i osobowości oskarżonej i w konsekwencji wymiar ten nie może być uznany za rażąco niewspółmierny .

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku . Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego uwzględnił zapis art.636 § 1 kpk, art.2 u.l pkt.2, art.8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych / Dz. U. poz.223 z 1983 r. ze zm. / .